

В И Д Ъ Л И Н А

МЪСЕЧНО СПИСАНИЕ

ПОСВЕТЕНО

ЗА РАЗВИТИЕТО НА ДУШАТА, УМА И СЪРДЦЕТО.

Редакторъ: Д-ръ Мирковичъ.

Всѣко дѣйствие има
Своята причина.
Всѣко дѣйствие разумно
Има разумна причина.

Аланъ Кардекъ

За храмъ имайте цѣлъ свѣтъ;
За олтаре—сърцата си;
За свещеникъ—съвѣста;
А за образъ само Бога.

Костанция.

Смъртта не е края на живота;
Да се рождашъ, умирашъ и
прѣраждашъ;
Непрѣстанно за да напръждашъ
Такъвъ е закона.

Аланъ Кардекъ.

Съдържание:

Защо вѣрвамъ въ Бога (стихотворение отъ г-жа Е. А. С-ва). — **ИЗЪ СЪВРЪМЕННАТА БЪЛГАРСКА ДУХОВНОСТЪ:** Своенравие (свети наставления и поучения). — **ИЗЪ НЕВИДИМИЯ СВѢТЪ:** Проява на духовната справедливостъ. — За възстановяването Справедливостта на земята. — Съобщения отъ духа на Аланъ Кардекъ. — Най-добрата молитва. — **ИЗЪ СЪВРЪМЕННАТА ДУХОВНА НАУКА:** Опити отъ Г. Аксакова съ Госпожица Фокетъ-Янскетъ. — Психофизически явления. — **ПОУЧИТЕЛНИ:** Човѣка тукъ и задъ гроба (продължение). — Що е атомъ и що е сила? — Чудо въ София.

В И Д Ъ Л И Н А

МЪСЕЧНО СПИСАНИЕ

ПОСВЕТЕНО

ЗА РАЗВИТИЕТО НА ДУШАТА, УМА И СЪРДЦЕТО.

Всѣко дѣйствиe има

Своята причина.

Всѣко дѣйствиe разумно

Има разумна причина.

Аланъ Бардезъ

За храмъ имайте цѣль свѣтъ;

За оltарь—сърдцата си;

За свещеникъ—свѣтъта;

А за образъ само Бога.

Костанция.

Смъртъта не е края на живота:

Да се раждашъ, умирашъ и

прѣраждашъ;

Непрѣстанно за да напрѣдвашъ

Такъвъ е закона.

Аланъ Бардезъ.

Защо вѣрвамъ въ Бога.

(Стихотворение отъ г-жа Е. К. С-ва).

Когато гледамъ на природата красива,
И въввъ вѣсторгъ азъ падамъ на колѣнѣ,
Въввъ молитва се сърдцето мое излива
Тогава е сѣщамъ Бога надъ мене.

Когато пакъ въввъ себе почна да се взирамъ,
Какъ чудно е създадено сърдцето,
Умътъ, душата, — Богъ че има азъ намирамъ,
Що е създалъ земята и небето.

Когато Божий Духъ сърдцето ми съгрѣе
Кога Мирътъ му ме изпълни с' сладость;
Тогава чувствувамъ, че въввъ мене Той живѣе,
Че Той е Богъ на миръ, любовь и радость.

И още питашъ ли, защо азъ вѣрвамъ в' Бога?
И на какво тазъ вѣра азъ съзиждамъ?
— Безъ Него ни моментъ, в' живота си, не мога
На всѣка стѣпка, само Него виждамъ!

Изъ съврѣмнената Българска Духовность.

Своенравието.

(Свети наставления и поучения).

Начало на мъдростта е разбирането пхтятъ Господенъ. Въ това стои начатъкътъ на всѣко знание полезно за човѣшкото сърдце. Слѣдователно, за да станешъ мъдръ трѣбва да напуснешъ своенравието, което е главна спѣнка въ всѣки животъ: своенравния човѣкъ не може да се съобрази съ това, което е добро; понеже своенравието е начало на безредието, което изключва добродѣтелята. Всѣкой който иска да напредне въ живота или да добие знание и мъдростъ за нѣщата на свѣта трѣбва да напусне своенравието, което, ако не се прѣмахне на врѣме, ще внесе безпорядкъ и ще разстрои самия животъ; понеже своенравието жее да ходи въ своитѣ собствени пхтища безъ да мисли за тѣхнитѣ лоши сетнини. Своенравния по прищевкитѣ на своитѣ желанія иска да измѣни общия редъ и да накара нѣщата да се движатъ съобразно съ него. За него желаніята на другитѣ не важатъ нищо. Той е самъ на себе си господаръ, на когото всички трѣбва да изпълняватъ своенравната воля. Своенравния човѣкъ е упоритъ въ всичкитѣ си пхтища. И упорството на своенравната душа е първото начало на всичкитѣ нещастия; защото своенравния упоритъ човѣкъ е немарливъ къмъ доброто на другитѣ, а слѣдователно, къмъ своето добро, което се влючава въ доброто на неговитѣ ближни. А знайно е отъ опитъ, че немарението е майка на всички злини. И ти, който искашъ да избѣгнешъ отъ злото, знай, че своенравието е негова баща, а немарението — негова майка, упорството — неговъ братъ, а безразсждието — негова сестра. И тѣй, своенравието е лишено отъ всичкитѣ добродѣтели. За това който ходи въ неговитѣ пхтища и слуша неговитѣ съвѣти, нѣма да види добро въ пѣлия си животъ. Пази се, слѣдователно отъ подобенъ лошъ нравъ, който ражда злото отъ себе си. И ако си мъдръ да разбирашъ тия нѣща, които ти се казватъ, блаженъ си, понеже отъ разбирането на нѣщата зависи твоето щастие — само тѣ се прѣко управляватъ отъ духътъ на Бога. И тамъ дѣто Богъ самъ управлява и ржководи нѣщата не може да съществува никакво зло, защото той е пълна видѣлина, която прониква всичко. За това приеми знанието и мъдростта да

сж твои ръководители и животътъ ти винаги ще бжде пълненъ съ миръ и радостъ.

Мъдростъта ще те учи какъ да живѣешъ и това ще постигнешъ съ помощта на постоянството и неуморимото прилѣжане, които постепенно ще развиятъ и прѣдадатъ на душата ти всичкитѣ добри качества, които ѝ сж дадени отъ Бога; а съ тѣхното развитие и разцвѣтяване твоята душа ще заприлича на обработена и добрѣ наредена градина; въ която всичкитѣ плодове на животътъ ти ще озрѣватъ на врѣме и приносятъ изобилна жетва отъ всички добродѣтели. И тѣй, ходи съ пълнотата на сърдцето си прѣдъ Бога и слушай всекога неговитѣ учения и тѣ ще ти бждатъ всегдашенъ свѣтъ. Пази душата си отъ този лошъ нравъ, не давай му мѣсто да се загнизди въ тебе, защото съ неговото влизане въ твоята душа ще влезе и дявола, който хиляди лоши сѣмена ще посее въ твоята душа и ще станешъ разсадникъ на злото и етѣжане на ада, който ще разполага съ тебе както иска. И горко ти ако лукавия се вмъкне и загнизди въ тебе и ада направи пътъ до твоята душа. Истина ти казвамъ, нѣма да излѣзешъ здравъ, до като не заплатишъ съ живота си. Прочее, пази се отъ това голѣмо неогасимо зло, което може да те лиши отъ всички блага и те направи окаяненъ за винаги. И тѣй, не давай мѣсто на дявола нито на брата му; дрѣжъ баща му и майка му на страни, да не би да ти станатъ съсѣди; вѣрвай ме — винаги ще плащашъ скѣпо за тѣхнитѣ гости. За това окрѣпи се въ добродѣтельта; облѣчи се въ истината; вѣоружи се въ правдата и земи оржията на любовта и ще бждешъ винаги свободенъ отъ тѣхната власть: ще имашъ свободата която никоѣ не ще ти отнеме; ще притѣжавашъ мирътъ, който никоѣ не ще ти наруши и — щастieto, отъ което никоѣ не ще те лиши.

(Мисли диктувани отъ възвишенъ духъ).

Изъ невидимия свѣтъ.

IV УРОКЪ.

Проява на духовната справедливостъ.

Братя,

Това равенство, което душитъ ви желаятъ, което сърдцата ви искатъ, трѣба да го търсите, и ще го намѣрите въ самитѣ вази. Справедливостта, която искате, е въ сърдцето ви; едни я виждатъ, но тѣ сж малцина — повечето я не знаятъ.

Справедливостта е една Религия; тя е дори единствената религия. Богъ е всемирната справедливостъ и всѣко негово проявление е проявление на справедливостта.

Намъ трѣба само да четемъ и тълкуваме творението на Създателя, и тамъ да търсимъ *правила за живота си*. Както нашитѣ дѣйствия зависятъ отъ *волята ни*, така и Божитѣ дѣла произтичатъ отъ неговата воля и сж обясними, както и всичкитѣ наши дѣйствия.

За да схваните великата проблема на равенството, трѣба прѣди всичко, братя, да я потърсите въ самитѣ васъ. Що сме ние? Дѣ отиваме? Кога е крайната ни цѣль? — Ето първитѣ въпроси, що човѣкъ трѣба да си зададе.

„Познай самъ себе си!“ казваше Сократъ. Той много добръ е разбиралъ, че, ако човѣкъ разбере себе си, всичко ще разбира.

Ние сме, братя, духове, т. е. нашата личностъ е една безкрайно малка частица отъ Божоството; всѣкой отъ насъ е искра отъ това огнище, което се нарича Богъ; и при все това всѣки отъ насъ е свободенъ, независимъ отъ другитѣ духове, ако и да е подчиненъ на божеството. Създаденъ отъ него, човѣкъ не е създаденъ за него; но за себе си и за другитѣ; роденъ по Божия воля, слабъ и невѣжественъ, той напрѣдва, расте, управлява се самъ и участвува въ дѣлото и работата на Всемогщия. Богъ непрѣстанно произвежда както духа, тѣй и материята; както човѣкъ произвежда мислитѣ си и идеитѣ си.

Но, ако у човѣка се пораждатъ разнообразни мисли и идеи, то Богъ създава съвършено равни духове; както създава само една материя.

Единствената материя или космическата жидкостъ, той я подчинява на сили, които я прѣобразуватъ; духовната жидкостъ, облѣчена съ тѣлесенъ околородушникъ, който ѝ остава за винаги, е подчинена на дѣйствието на материята, върху която тя дѣйствува чрѣзъ поощрението на болката или страданието.

Нека отидемъ по-нататкъ, братя, и нека разгледаме развитието на сществуото въ борбата му съ материята. Нека разгледаме това чудесно посветяване — първо въ материалния животъ чрѣзъ слѣдитѣ на растителнитѣ животни сществувания, сетнѣ чрѣзъ минуването въ ниспитѣ човѣчески поколения, на конецъ свръскитѣ на интелектуалното посветяване въ горнитѣ поколѣния: на всѣкъдѣ е сщия трудъ за всички сщщата възходяща стѣлба, която ни води стѣпало по стѣпало къмъ вѣчното блажество.

Тука вече изчезва краткия човѣшки животъ, — играчка на случая и на страститѣ, изложенъ отъ прѣдопрѣдѣленията на слѣпата ориентация; прѣдъ насъ се открива бавното и прогресивно развитие на едно същество, което прѣбгарва всичкитѣ състояния, всичкитѣ положения, за да достигне съвършенството.

Братя, не виждате ли тука тази истинска справедливостъ, която търсите, и която душата ви желае? Тѣзи дарби, които вие мислите, че сѣ произволно разфърлени, сѣ чистъ резултатъ на единъ по-прѣдишенъ трудъ, — трудъ съвършено личенъ и произволенъ — когато съзнанието се е развило въ духа.

Богъ не е постановилъ двѣ теглилки и двѣ мѣрки; навсѣкъдѣ, въ всичкитѣ свѣтове е същата духовна еволюция, уиктена отъ една и съща материална еволюция що тя послѣ управлява. Както развитието и отдѣлния независимъ духъ се стрѣми къмъ извѣстна цѣль, тѣй сѣщо, братя мои, и развитието на единъ миръ (свѣтъ) има своята цѣль. Всѣка звѣзда, способна да се насели съ живи същества, които непрѣстанно като усъвършенствува достига малко по малко до единство отъ дѣто е произлѣзла. Цѣльта на единъ свѣтъ е, да се населятъ въ него извѣстно число духове, прѣдзначени да прѣтърпятъ влиянието на материята, като я управляватъ послѣ духовно. Слѣдователно, съ напрѣдъка на духа, напрѣдва и материята; опрѣдѣлената форма въ която трѣба да е облѣчено мислящото човѣчество, ще се измѣнява заедно съ напрѣдъка на сѣщото човѣчество.

Ако нѣкой свѣтъ напрѣдва, този напрѣдъкъ полека-дека ще се разпростре и що обеме всичкитѣ посрѣдствомъ взаимното съобщение на хората, посрѣдствомъ смѣшението на раситѣ и язицитѣ, посрѣдствомъ възпитанието и религията. Непрѣстанно цѣльта на земното човѣчество е сходна съ оная на науката; чрѣзъ откритията парата, електричеството — свързватъ полека-дека разнитѣ континенти; народноститѣ се стрѣмятъ да се слѣятъ, раситѣ сѣщо; бѣлата раса, чрѣзъ цивилизацията си, управлява движението на по-долнитѣ раси.

Явното неравенство което ви смуцава, не е друго освѣнъ главния законъ на еволюцията: вамъ се слѣдва да го унищожите. Души затворени въ тѣлото, вашата цѣль трѣба да бѣде да облекчите съдбата на вашитѣ братя, както и вашата; човѣшката справедливостъ не трѣба да е въ разнитѣ кодекси, но въ собственитѣ ви сърдца.

Послушайте, братя, този гласъ, който ечи за всѣкого, и който ни казва: „Справедливостта не е празна дума, тя е цвѣтътъ на всѣко нѣщо; всичко което произхожда отъ Бога е справедливостъ; развитието на материята и развитието на духа; — този е пѣтя, който ще въздигне нашата слабостъ до Божеството; трудното му посветяване е още справедливостта!“ Справедливостта не се състои само въ закона, на когото всички се подчиняваме; тя се намира сѣщо и въ самитѣ насъ; тя се проявява когато ний съблюдаваме законитѣ, а още повече се тя открива въ любовта. Неравни по вънкащностъ, неравни по тѣлата си, по ума си, по способноститѣ си; винаги и наврѣдъ ние сме равни по сърдце, равни по любовъ къмъ ближния си.

Ето истинската справедливостъ; какво значатъ тѣзи блѣскави способности на мисълта, които не притежаваамъ още, а мога да достигна? Що сѣ тѣзи тлѣнни богатства, които утрѣ ще изгубя? Що значи всичко

това, което прѣдъ хорскитѣ очи се вижда велико и чудесно? — Справедливостта е въ сърдцето ми и Богъ е съ нея, ако азъ обичамъ, и ако моята обич е изражение на милосърдието!

Духовното равенство е не само въ алфата и омегата на духовния животъ; то е въ истинската любовъ; т. е. въ добротата и Милосърдието, които сѣ божествени усмивки изпратени чрѣзь Бога отъ небето за човѣшкото сърдце.

Духа на свещеника Б.

(Зето отъ Spiritualisme Moderne, брой 8—1899).

V УРОКЪ.

За възстановяването Справедливостта на земята.

Братя,

Справедливостта, която чувствуваме въ сърдцата си, която искаме да формулираме трѣба да се осъществи най-първо отъ Религията. Религията, която се занимава изключително съ духовния свѣтъ, и която нѣма борба съ материални трудове, може, по-добрѣ отъ всѣкакви кодекси и закони да укаже висшата Справедливостъ; ето защо врѣме е вече Религиозната Справедливостъ да замѣсти старитѣ правила, отъ които хората още се ржководятъ. До като се осъществи духовното равенство, ще се изминатъ още много столѣтия: при все това човѣкъ трѣба да намѣри пътя, който води къмъ Бога, трѣба той да види свѣтлината, трѣба духовниятъ свѣтъ да блѣсне съ справедливото си единство, въ случай че неравенството съществува фатално на земята. Тогава истинската смисълъ на живота като не е вече покрита отъ мраковетѣ на невѣжеството, то прѣобразованието на обществото естествено ще произлѣзе отъ познанието на Бога и неговитѣ дѣла. Ако съмъ дошелъ при васъ, мои братя, дошелъ съмъ защото мисля, че изпълнявамъ единъ светъ дългъ, като провъзгласявамъ Справедливостта; азъ ида отъ царството на мъртвитѣ, за да ви посоча пътя, който води къмъ Бога, ида за доброто и напрѣдка на тѣзи, които страдатъ на земята.

Не чувате ли тѣзи оплаквания и тѣзи стенания? Не чувате ли тѣзи плачове и тѣзи ридания, които ечатъ прѣзь нощта. Погледнете около себе си! вий ще видите, какъ хората, подобно на прѣтърпѣлитѣ отъ корабокрошение, се носятъ по мрачното море съ съмнѣние. О! този вий, който излиза изъ гърдитѣ на тѣзи нещастници: той е отчаянъ възгласъ къмъ свѣтлината! Какво не биха дали тѣзи клѣтници, за да имъ се мѣрне слабата свѣтлина на нѣкой фаръ? Елате, елате при насъ, хора изгубени въ тъмната нощъ, дойдете тука, — тукъ е блѣстящото огнище, което освѣтява вселенната. Съмнѣнието произтича отъ ужаса на неанта (небитиего); и ако човѣкъ се съмнѣва, това значи, че той не вижда прѣдъ себе си справедливостта, която сърдцето му иска и която цѣлото му същество призовава. Азъ не мога да я търся въ всички тѣзи лъжливи изображения на Божеството, които по-прѣди човѣкъ е обожавалъ; това що му е нужно то е да съзерцава Бога на самъ —

лице съ лице, и това, братя, не е богохулство. Да искашъ да съзерцавашъ Бога, то е все едно да искашъ да го намирашъ въ всичко и навредъ, това значи да се оставишъ подъ ръководството на могъщата му дѣйствица и да можешъ да му казвашъ: „Господи, дѣ си?“, а Богъ да ти отговори: „Ето ме въ самия тебъ“.

Богъ и Справедливостъ, мои братя, сж почти едно и сжщо нѣщо, и именно тази Справедливостъ искамъ да провъзглася прѣдъ лицето на свѣта, искамъ да докажа, че всичкитѣ хора сж дѣца на единъ и сжщъ баща, че сж братя въ всичко и по всичко. Азъ искамъ да възстановя уважението на това човѣчество, което напрѣдва, искамъ законната любовъ и милосърдието да бждатъ за всички сжщества, които живѣятъ на земята; и тази Справедливостъ, която азъ желая, трѣба да се положи тържественно въ религията. На най-голѣмитѣ душевни потребности трѣба да отговаряме, братя, съ разпространението на истината. Трѣба всѣки да съзнае нищожеството на материалния животъ въ всичкитѣ му наслаждения и удоволствия, и величието на духовния животъ; трѣба човѣкъ да се научи да уважава тѣлото си и душата си; трѣба да знае, че всѣка неправда ще бжде изкупена, че ще се струпа върху този, който я извършилъ; и че всѣка придобита добрина спомага щото душата да напрѣдне къмъ небесното си отечество; трѣба да се покаже този великолѣпенъ законъ на прѣбраждането, този непрѣстаненъ напрѣдъкъ, който води човѣка отъ повече на повече къмъ усъвършенствуването, това велико единство на творението, тази солидарностъ, която свързва всички звѣзди, това братство въ природата, което сдружава всички сжщества помежду имъ.

Братя, чуйте тѣзи гласове, които излизатъ изъ гроба, и които откриватъ великото единство на творението прѣдъ тѣзи, на които очитѣ сж покрити съ булото на плътта, до като сж на земята; елате да изучите тази нова нравственостъ, която иде да припознае всичко, което човѣкъ иска отъ Бога. Трѣба Справедливостта да се възстанови на земята, и трѣба да се възстанови отъ васъ замѣстници божии, които говорите отъ името на Бога, и които поучавате масата. Трѣба вие да чуйте мощния гласъ на народа, който иска Справедливостта въ важни, повдигнати отъ него въпроси; трѣба да дойдите при тѣзи които вече не живѣятъ, за да научите тайната на смъртта.

Казвамъ ви, мои братя, че човѣшкиятъ духъ, въпрѣки скрититѣ си и мъчителни борби, даже въпрѣки мрака, въ когото се намира, инстинктивно търси свѣтлината; напразно религията се опитва да спре лѣтѣнието му, напразно иска да прѣкъсне напрѣдъка му, — той възстава и въздига знамето на бунта.

Социализма, който сътрѣсява цѣлото общество, и който го подкопава, е въ сжщността си едно голѣмо вълнение на проститѣ, които съзнаватъ и искатъ Справедливостта.

„Лудостъ!“ ще каже мъдреца; азъ пъкъ ще кажа мъдростъ, и ако всички тѣзи свѣтлавици на революция, които прорѣзватъ облацитѣ, то е, че великото вълнение е близко.

Да, братъ противъ брата, борба братоубийствена е възникнала отъ край врѣме, — борба, дѣто силния притѣснява слабия, борба, дѣто свободата се измъчва въ вериги.

Свободо! ний трѣба да те извоюваме първо за душата си, а послѣ за тѣлото си. Доста съмъ билъ робъ на разни догми, доста съмъ билъ подъ игото: ето зората на новия день блѣсва на хоризонта.

О, братя! послушайте тѣзи урагани, които бучатъ въ съвѣститѣ; покажете на това множество, което се струми къмъ неизвѣстността, покажете му прѣдмѣта на неговитѣ желанія; нека всемирната религия се разпространи по цѣлия свѣтъ, за да може човѣкъ да черпи отъ нея надежда и сила. Чуйте този човѣшки порой, който се оплаква и се лута, елате на свѣтлината и прѣснете върху му нейнитѣ небесни лъчи. Елате, разбудите заспалитѣ съвѣсти, успокойте неспокойнитѣ и управлявайте смутенитѣ.

Най-вече, о! най-вече, мои братя, покажете имъ Бога съ всичкото величие на неговата безкрайна Справедливостъ, покажете имъ божествената троица на Милоскрието, Добротата и Любовта, — проявяеща се въ всичкитѣ произведения на създанието. Разпространявайте истинската Религия, унищожете всички тѣзи догми, които помрачаватъ божеството; направете щото прѣдъ очитѣ на хората да блѣсне свѣтлината на Истината, която трѣба да възроди свѣта и да удовлетвори най-скрититѣ желанія на заробеното човѣчество.

Братя, нека гласа ми разбуди въ васъ Справедливостта, която спи, елате и проповѣдвайте на свѣта величието и добротата на този Богъ, когото хората търсятъ въ мрака на съмнѣнието.

Свещеникъ В.

(Зето отъ Spir. Mod. — брой 9 — 1899).

Съобщение отъ Духа на Яланъ Кардекъ.

Чрѣвъ медиумътъ: **Леонъ А.**

Въ всѣка стѣпка спиритизмътъ срѣща, въ своето развитие, прѣпятствия, които посочатъ, че вървежътъ му се замедлява; истина е, че този, който гледа и освидѣтелствува това, става послѣдователъ толкова по сериозенъ, колкото неговата интелигентность е по развита. Спиритизмътъ, като поучение на Духоветѣ нищо не ще може да го спрѣ въ своето развитие.

Религиитѣ що се слѣдватъ на земята, като сж дѣло човѣшко, и като се обявили че сж истински учреждения, се изгубватъ прѣдъ човѣшката интелигентность която расте.

Погледнитѣ прѣминалото и ще видите грѣшкитѣ, и сега вашето дѣло е слѣдствие на вашитѣ понятия. Бъдущитѣ поколения ще кажатъ за съврѣмenniцитѣ на тая епоха това, което вие казвате за прѣминалитѣ врѣмена. При всичко туй развитието слѣдва своето дѣло, и навредъ свободното желание, което изражава цѣлото човѣчество, ще се развие къмъ духовността. Тогава човѣческото дѣло ще бѣде силно.

За повечето изъ между васъ трудѣтъ е единъ товаръ; когато нѣма вече да бждете подъ волята на друго, тогава вие сте се про-свѣтили и отървали отъ прѣдрасждѣци и отъ суевѣрія като сте проу-мѣли, че материалния животъ е илюзия, а духовния животъ е дѣйстви-телността.

Настоящия човѣкъ, още наклоненъ къмъ материалнитѣ си страсти, не знае защо е на земята, нито познава пъкъ цѣльта на живогѣтъ. Подъ материалната тежестъ, духѣтъ се заблуждава. При всичко туй единъ гласъ говори на всѣки одного отъ васъ и бждете увѣрени, че на всѣка една отъ вашитѣ мисли вѣтрѣшенъ отговоръ е даденъ.

Истинската наука трѣба да има една цѣль, една само; тя е запя-тието на творението, издирването законитѣ, които управляватъ земното човѣчество. Вънъ отъ това, науката криво постѣпва.

Вие които вѣрвате, които имате присърдце да разгласявате исти-ната, вашия трудъ ви е начѣрганъ; сѣйте и непрѣстанно сѣйте, този който не вѣрва днесъ, ще повѣрва утрѣ. Вашитѣ думи нѣма да бждатъ изгубени никога, единъ день ще дойде дѣто ще видите щастливо жетва-та, — даже въ тѣзи, които сж безгрижни отъ къмъ живогѣтъ.

Главнитѣ прѣчки сж отъ страна на тѣзи, които искатъ или да за-владѣятъ или да прѣкратятъ занятието и вашитѣ издирвания. Бждете увѣрени, че даже тѣзи съ съжаление вършатъ този трудъ, защото всѣ-кога тѣхния духъ се вълнува противъ тѣхъ като распрѣсква дѣлата. Тѣ тоже искатъ да унищожатъ медиумизмѣтъ като казватъ че нѣма духове.

Знаете, че всѣко едно дѣйствие има една причина, естествено е слѣ-дователно, че ако искатъ да се постараятъ да изнамѣратъ причината, ле-сно ще я намѣрятъ. Но на, тѣзи братя като иматъ своя интересъ въ материята, отъ своя страна отказватъ, и съ това правятъ да закѣснява човѣчеството.

Тѣ ще намѣрятъ причината за вѣрването въ Бога, въ Тогози, който е схваналъ хармоническата мисль, която управлява вселенната.

Като уважавате мислитѣ на вашитѣ земни братя, покажете имъ тѣхнитѣ грѣшки, и тѣй ще постѣпите споредъ правилата на развитието.

Божествения законъ е нещастенъ за лукавитѣ и благотворителенъ за добритѣ. Богъ изисква отъ човѣкѣтъ не само неговитѣ молитви, но изцѣло неговото битие: този е пжтя който ни е начѣргалъ, въ когото ще намѣримъ само щастieto съ изпълнението на сжщия законъ.

Спиритизмѣтъ никога не се налага, всички сжщества сж призвани; защо човѣкѣтъ трѣба да каже на подобния си: ето брате мой; ако не го каже, то е че му липсва още нѣщо което наскоро ще проумѣе. Нѣма да бждите духъ освѣнъ като се отървете отъ всичко това, което ви при-влича къмъ материята: може да притежавате изгледѣтъ само тогава ко-гато тѣлото нѣма да му заповѣда вече.

Вие които познавате истината не се разгордѣвайте, но работете сърдечно да поучавате хладнокрѣвнитѣ.

Ако хората се любеха, ако тѣ бѣха религиозни безъ натискъ, свободни въ тѣхнитѣ понятия, всемирното поучение на духоветѣ ще бѣде постановено. Духовния свѣтъ е съставенъ съвършено друго яче отъ какъто е земното човѣчество; стѣпенъта на напрѣдъкътъ е въ дълбоката любовъ и въ твърдото себестрицание къмъ тѣзи, които иматъ нужда.

Най-добрата молитва.

(Изъ „Задгробенъ животъ“).

Много хора се молятъ, но малцина сж тѣзи, които знаятъ какъ трѣбва да се молятъ. Рѣдко сж хорага, които разбиратъ като какво нѣщо е истинската молитва.

Човѣкъ може да се научи да се моли добрѣ, само когато се научи да познава Бога, когато вникне въ неговото величие; но повечето отъ тѣзи които се молятъ не се стараятъ никакъ да задълбочаватъ въ себе си чувството, което ги кара да въздигнатъ душата си къмъ божеството, и тѣхната молитва бива молитва безъ сила.

Да се моли нѣкой не е да повтаря механически нѣкои формули; нито пъкъ да става отекчителенъ на небето съ просби неблагоразумни, често съвършено материални. Въ първия случай молитвата бива хладнокрѣвна; въ втория — тя става отекчителна и користолюбива.

Истинската силна молитва, тая която стои надъ всичкитѣ, не е никакъ сухото и монотонно повторение на неопрѣдѣлени думи; не е тоже тази молба, която се отнася къмъ небето за да се измѣнятъ законитѣ; тя е хармоничното съгласие на душата съ божеството.

Сжщинската дѣйствителна молитва, която е изобилна и принася своя плодъ, е *дѣйствието*.

То съединява сжществото съ Бога по *работата му и справедливостта ту; това е примѣра*.

Богъ никакъ не хули нито осжда дѣйствието на набожността, нито пъкъ отфѣрга въздишкитѣ отъ болки и горѣщитѣ прозби, които се отправятъ къмъ него; не, но той *поставя надъ всичкитѣ тѣзи възтрѣшливи душевни движения положената въ дѣйствие набожностъ по божественния законъ, живия и постояненъ примѣръ, на едно сжществуване, свещената работа на което въздига човѣка и му дава силата възрху свѣша*.

Този, който завладява сърдцето си съ справедливостъ и милосърдие, който ограничава живота си въ прѣдѣлитѣ на длъжността, който е до-

бъръ и милостивъ, който съжелява страдащитъ, който работи умствено или морално, той се моли.

Добрия животъ стои по-горѣ отъ всичкитъ молби.

Естеството е една вѣчна молба понеже то е едно вѣчно дѣйствиe.

Човѣкъ самъ не знае да се моли.

Заповѣдта, която Богъ налага на хората да се молятъ, и която всичкитъ религии прѣведоха чрѣзъ вѣрата, е едно призвание къмъ това вродено чувство въ човѣшкото сърдце, което го кара да търси внѣ отъ себе си, въ врѣме на радостъ или скѣрбъ. *нѣкой свидѣтель, който да му отговори.*

Но при това тържественно двугласие, нека човѣкъ бѣде внимателенъ; неговия гласъ нѣма ли да бѣде много малъкъ при този на божеството, и неговото вдѣхновение много слабо при това което разклаща свѣта въ основитъ?

Човѣческата молба, често, за жалостъ! Понижава тогози къмъ когото тя се отнася; хладнокрѣвна или користолюбива, рѣдко тя знае да се възвиши до Бога и да говори на небесния Баща, не като дѣтинско мърморание, но съ мъдростъ и умѣнието на *Сина който я отправя на своя баща* въ пълнотата на своята разумность.

Никога не трѣбва да се прѣпятствува на човѣка да се моли, нито чрѣзъ думитъ, да изрази това, което той чувствува и това което той желае; но това сърдечно и частно вдѣхновение, което се извършва периодически, трѣбва да стои подиръ дѣятелната молба на която то е украшението.

Изъ съврѣмената Духовна наука.

Опити отъ Г. Аксакова съ Госпожица Фоксъ-Янскенъ.

Като какъ може да се убѣди нѣкой въ реалността на медианимическитъ явления отъ физическо съсловие.

На 1883, прочутата Кате Фоксъ, основателката на спиритическото движение, дойде въ Петербургъ. Изобщо се възразява, че медианимическитъ явления могатъ да се произведатъ посрѣдствомъ ржцѣтъ или краката на самия медиумъ, и то благодарение на тъмнотата, въ която най-значителнитъ явления се появяватъ. Изискваше, се слѣдствателно, да се узнае, дали ще бѣде възможно, щото медиума да се постави подъ такива условия, дѣто да бѣдатъ навѣрно признати сжщитъ явления що ще се появятъ, въпрѣки тъмнотата. Ако, напримѣръ, сѣдне нѣкой срѣщу медиума и сграбчи

колѣнѣтъ му между своитѣ, и като положи рѣцѣтъ му, въ тъмнотата, върху една свѣтликѣва плоча, поставя върху тѣхъ и своитѣ рѣцѣ, — при подобни условия не е ли възможно да се рачита, че медиума нѣма да може рѣшително нищо да извърши било съ рѣцѣтъ си, било съ краката си, въ това що става около него?

Тѣзи условия ми се виждатъ доволно задоволителни, върѣчки тъмнотата, която ги придружава, още и съвършено убѣдителни. Както мене се виждаха убѣдителни, тѣй сѣщо се видѣха и на моята сродница Г-жа Надежда Михайлова Бутлеровъ, жена на покойния професоръ Бутлеровъ.

Естествено тя бѣ голѣмъ скептикъ; тя не сподѣляше никога убѣжденията на мъжа си, и когато ставаше разговоръ върху медиумическитѣ явления, тя земаше неговото вѣрвание къмъ тѣзи явления като едно увлечение, и се подиграваше съ него. Когато ѝ предложихъ да направимъ една серия отъ опити съ Кате-Фоксъ подъ условията казани по-горѣ, тя волно склони, като каза: «Ако, въ този случай, се появи нѣщо, азъ ще повѣрвамъ».

Слѣдователно една серия сеанси се опрѣдѣлиха съ Кате Фоксъ, прѣвъ мѣсець Мартъ 1883, въ апартамента на А. М. Бутлеровъ. Отъ своя страна, Кате-Фоксъ волно склони безъ да направи най-малката забѣлѣжка върху условията, що ѝ се предложиха.

Положи се въ срѣдата на стаята една маса за игра, на която краката не бѣха съединени съ прѣчки, което свободно позволяваше на Кате да може да простре краката си подъ масата и на (Г-жа Бутлерова) да ги сгранчи съ своитѣ; азъ бѣхъ до нея, кога Кате бѣше сѣднала срѣщо насъ и бѣше положила двѣтъ си рѣцѣ върху една свѣтликава плоча отъ стъкло.

Газената свѣтлина се намали до най-последнята възможность; тогава рѣцѣтъ на Кате се виждаха прѣвѣсходно надъ свѣтликавата плоча, дѣто Кате не можаше да подвижи рѣцѣтъ си безъ да се досѣтятъ нѣкакъ, още, че единъ отъ насъ, повечето (Г-жа Бутлерова), държеше своитѣ рѣцѣ надъ нейнитѣ. Нашитѣ сеанси не се продължаваха повече отъ единъ часъ. Нѣма да говоря тукъ за ударитѣ, самото явление, подъ тѣзи условия, що може да се употребятъ отъ медиума като удря дъскитѣ съ прѣститѣ на краката си.

Слѣдователно, спорѣдъ по-горѣ казанитѣ условия, азъ наблюдавахъ, въ разни врѣмена, слѣдуящитѣ нѣща:

I. — Движението на прѣдметитѣ безъ да сж позватени отъ присѣтствующитѣ.

а) Най-употрѣбителното отъ тозъ родъ явление е движението на единъ столъ или, изобщо, единъ другъ прѣдметъ какъвгодѣ, поставенъ на раздалечъ отъ присѣтствующитѣ.

б) Това движение може да се види когато разни прѣдмети се намажатъ съ свѣтливо вѣщество, напримѣръ, единъ звънецъ, части отъ стъкло или отъ дебела книга.

в) Одно отъ тѣзи явления, което е най-интересно, е дръкването на единъ звънецъ. Единъ звънецъ намазанъ съ свѣтливо вѣщество и поставенъ върху масата, около която сѣдятъ присѣт-

ствущитѣ, внезапно оставя масата и начнува да дрънка по въздуха въ стаята; послѣ пада или на масата или на земята.

г) Една музикална кутия отъ (35 сантим. и $\frac{1}{2}$) поставена на земята, кордисваше се сама и начнуваше да свири. Трѣба да се забѣлѣжи още, че тя бѣше твърдѣ упорита въ кордисването си; трѣба да я хване нѣкой съ двѣ рѣцѣ, съ едната да я крѣпи, а съ другата да я кордисва. За да начне да свири, изискваше се още друга една поправка да се направи. Невъзможно е на единъ кракъ-обутъ съ обуца да извърши всичкитѣ тѣзи манипулации, още въ тъмнотата.

II. — Похвалки на присѣтствущитѣ.

Подиръ зачатieto на сеанса често се произвеждаха похватки на тѣзи, които се нахождаха срѣщо медиума: напримѣръ, двѣтѣ рамена едноврѣменно сж пофанати, и се чувства не едно просто допиране, но че рамената сж сфанати отъ двѣ рѣцѣ; или единъ отъ краката, на този, който съединява краката си съ тѣзи на медиума, се стиска, стискание, което се осѣща, че се извършва съ прѣститѣ на една рѣка.

Не трѣба да забравяме, че краката на медиума и тѣзи, които ги притискатъ, се отправятъ къмъ двѣ разни направления, дѣто, подъ подобни условия, най-малкото движение на краката на медиума, може да се досѣтятъ.

III. — Материализация.

Прѣдишнитѣ явления ни показаха, че се съставя единъ посрѣдникъ, който не само движи прѣдметитѣ, но и ги фаща; че тѣзи явления сж произведени отъ една интелигентна сила, на която тъмнотата не ѝ прѣпятства; тѣй, напримѣръ, нѣкой си държи подъ масата, безъ медиума да знае, единъ какъвгодѣ прѣдметъ, да прѣдположимъ единъ моливъ; този моливъ се фаща, дърпа се отъ рѣката ви; вие го отпускате, той не пада, но се прѣмѣства върху масата или върху нѣкой столъ. Вие земате единъ звѣнецъ и го държите тоже подъ масата или на расстояние отъ масата, чувствате отново че ви се зема; ако държите звѣнца за дръжката, тегли се отъ ударчето; ако го държите отъ ударчето, фаща се за дръжката; отпускате го, тѣй сжщо той не пада, но дрънка редовно въ свободното пространство подъ масата или задъ медиума.

Даже може нѣкой да види върху свѣтливата повърхность на звѣнца посрѣдника въ дѣйствиe: мрачната сѣнка на прѣститѣ, що го фащатъ. Или, виждате, върху свѣтливата плака, околността на прѣститѣ на една рѣка, която не принадлежи на никого отъ васъ; или ги виждате върху крѣглостъта на свѣтливото стѣкло, що го дърпатъ отъ рѣцѣтѣ ви. На конецъ, да имате единъ постояненъ кратковрѣмененъ бѣлѣгъ отъ тази рѣка, употребете накадена книга залѣпена върху една плоча, която ще поставите върху единъ столъ или върху една маса на расстояние отъ медиума, и вие ще добиете върху тази накадена книга отпечатъка явно на прѣститѣ, що сж пофатили; подиръ свѣршека на сеанса се изглеждатъ рѣцѣтѣ на медиума, които се намиратъ чисти, или да иматъ нѣщо бѣлѣгъ отъ

сажда. Но този последния случай не е една измама, защото материализирания посредникъ, като се повърне къмъ медиума, естествено оставя върху неговата повърхностъ бѣлѣзи отъ сажда, що той е похваналъ.

Г-жа Буглерова направи единъ много интересенъ опитъ отъ този видъ: въ тъмнотата и безъ да каже никому нищо, зема въ едната си ржка накадената плоча и я задържа доло, на разстояние отъ медиума, съ не накадената страна обрната къмъ медиума, когато съ другата ржка тя държеше ржцѣтъ на медиума върху свѣтливата стъклена плоча; тя внезапно почувствувала двѣ леки допирания до плочата и много други малки; като се даде свѣтлина, видѣха се върху плочата двѣ малки бѣли пятна отъ прѣсти и много точки, които, види се, бѣха направени съ единъ моливъ, който се намираще на земята близо при мѣстото, дѣто се държеше плочата.

IV. — *Свѣтливи явления.*

Остава да кажемъ, че отъ врѣме на врѣме се показваше като едно свѣтликаво тѣло, което се въскачаше, сетнѣ слизаше кога близо до медиума, кога между масата и присѣтствущитѣ; не се сполучи да се докаже естеството на тази свѣтлина. Не се спомена освѣнъ защото стана наблюдение въ течение на ошитиѣ. Всички тѣзи наблюдения сж извлѣчени отъ мене отъ забѣлѣжитѣ направени непосредственно на врѣме подиръ сеанситѣ.

Забѣлѣжка върху ударенитѣ удари съблюдени съ Кате-Фоксъ.

Бѣше къмъ края на прѣбиванието на Кате-Фоксъ; забѣлѣжиха се и що по-добрѣ се наблюдаваха ударитѣ, като се служеше съ единъ дулапъ отъ дрѣхи, най-вече когато Кате се намираще въ вжтрѣшността му. Разнитѣ дебелини на прѣградкитѣ даваха разни гласове. Върху вратата се нахождаше една дъска, която трептеше и даваше единъ опрѣдѣленъ гласъ, когато се ударяше; всѣки пжтъ имаше удари върху тази дъска, когато вратата на дулапа бѣше отворена и когато Кате права полагаше ржката си върху тая дъска.

Млади нѣкои химици, които бѣха дошли у мене, подумаха, че медиума произвежда ударитѣ чрѣзъ лакъта си; Кате имъ поблагодари за тѣхната искренность и начна да държи ржката си тѣй, штоо лакъта ѝ да не допира никакъ до прѣградата. Единъ другъ пжтъ бѣше у мене Горбовъ, единъ отъ младитѣ химици; безъ да каже ни дума, когато ударитѣ начнаха да се произвеждатъ върху дъската, той положи ржката си между дъската и лакъта на Кате; държаше я даже за лакъта, и ударитѣ продължаваха да се чуватъ твърдѣ ясно въ дъската.

Това, що бѣше за забѣлѣзване, бѣха ударитѣ подобни на юмрукъ, що се чуваха въ задняя прѣграда на дулапа, тогава когато Кате не се допираше никакъ. Тѣзи удари ставаха по изискателность не само когато азъ удрѣхъ съ юмрукъ върху прѣградата на дулапа, но и тогава, когато азъ се готвѣхъ да ударя. Щомъ се приготва да ударя и удара върху прѣградата на дулапа се произвежда.

Нахождаше се въ работния кабинетъ на професоръ Вагнеръ, въ Универсетското му жилище, една прѣграда много сгодна за тѣзи удари. Произвеждаха се удари, като че сж съ юмрукъ, които потърсаха прѣградата. Слѣдователно може да се направи нарочно единъ дулаиъ отъ разни видове дъски, за да се произведатъ разни гласове.

Че Кате бѣше обуга съ ботини или съ пантофли или пѣкъ само съ чорапи, това не повлияваше никакъ на ударитѣ. Но кога се олавяше за крака, понѣкога тѣ прѣставаха: това зависяше отъ човѣка, който я държеше. Тѣй щото професора Доброславинъ я държеше за колѣното, когато тя бѣ права и ударитѣ се чуваха.

Тѣзи удари имаха единъ оригиналенъ гласъ, когато М. Бутлеровъ покани Кате да дойде въ химическата работилница, дѣто паркета бѣше отъ камъни. На мѣсто обикновеннитѣ удари подъ краката ѝ, чуваха се удари въ каменния паркетъ, като че се удряше отгорѣ съ двѣ малки дървени топчета голѣми колкото единъ лешникъ.

Единъ само пжтъ, когато Кате бѣше сѣднала срѣщу мене на една маса, ударитѣ се чува едновременно въ двѣ мѣста, отъ дѣсно и отъ лѣво; и не единъ пжтъ отъ тукъ, а другъ отъ тамъ, но точно едновременно. Истѣлкува се, че сж били тамъ «двама» да работятъ едновременно. Забравихъ да спомена, че понѣкога, въ връме на тъмнитѣ сеанси, се появяваха въ масата, единъ или два удара, твърдѣ силни. Тѣ приличаха като на огнени удари съ трѣсъкъ или като силенъ ударъ съ една цѣпеница върху масата.

Психофизически явления.

Изслѣдвани отъ Марко Фулио Фалкошеръ, професоръ въ царския технически институтъ на Александрия (Италия).

Понеже не ми е възможно тука да изложа всичко подробно, азъ ще се постарая да опиша на кратко по-главнитѣ факти отъ моитѣ изслѣдания.

На 21 Февруари, азъ самъ съ двамата наши медиуми устроихме сеансъ, съ цѣлъ да се науча, защо, и по коя причина, жена ми въ она сжщия день роди мрътво дѣте. На въпроситѣ ми, ми отговори, безъ никакво стѣснение и закѣсняване, че тази смъртъ бѣше много нормална, защото дѣтето не бѣше прѣдопрѣдѣлено да живѣе между насъ тука на земята. Попитахъ за името на духа на дѣтето, тайниятъ духъ ми съобщи, че това бѣше сестра ми Анита.

Но понеже се съмнѣвахъ за автентичността на духа, който ми говорѣше, помолихъ го да ми даде едно доказателство, на което той отговори: «Тази вечеръ, когато ще си лѣгнешъ, цѣлуни портрета ми», но понеже това не удовлетвори съмнѣнието ми, поискахъ друго доказателство, на което получихъ слѣдния отговоръ: «Цѣлуни плѣтунката ми, опасена въ кутийката, която стои върху малката печка.

Дѣйствително плѣтунката и портрета, за които се говори тукъ, бѣха съхранени отъ майка ми за възпоминание на тази сестра, въ

една кутийка и се намираха въ спалнята на майка ми, находяща се доста далечъ отъ салона на сеанситѣ; при това нито азъ, нито медиумитѣ знаехме нѣщо относително тѣзи два прѣдмета.

Като продължавахъ да се съмнѣвамъ още при всичкитѣ тѣзи явни доказателства, помолихъ за още едно трето ново доказателство и получихъ слѣдующия отговоръ: «Тази вечеръ ще се материализирамъ около мама».

Понеже е заминало отъ тогава много врѣме, не мога да кажа точно дали онази сжщата вечеръ бѣше или прѣзъ послѣдующитѣ ноци, когато ми се даде третото доказателство, което състоеше въ явлението ѝ на психическа *заря* около майка ми. Но най-заблѣжителния отъ тѣзи факти е слѣдния: прѣзъ единъ другъ домашенъ сеансъ медиумитѣ стоеха при една голѣма масивна маса, която тѣжеше, може би повече отъ четиридесетъ килограма. На простото прикосване на рѣцѣтѣ имъ, тя почна да се върти и да се повдига на двата си крака; тя буйна и страшна се отправи къмъ стѣната и като взе една застрашителна поза се опрѣ о стѣната готова да се фърли противъ насъ.

Майка ми попита тайната сила, какво значеше всичко това и получи този отговоръ: «Тази вечеръ искамъ да ти счупя главата!» Слѣдъ заплашването веднага послѣдва и дѣйствието; защото неочаквано единъ ножъ отъ масата полѣта върху майка ми съвършено невинна и я удари по ржката, безъ да я нарани. Дали това не бѣше отмжстителна вражда отъ нѣкое минало сжществуване? Азъ върху това нищо положително не мога да кажа, но вѣроятното е, че подобни нападателни и враждебни явления често ми се случваха.

Горѣизложеното ми докара на умъ още единъ отдавнашенъ случай, дѣто се бѣше получилъ единъ много любопитенъ фактъ.

Когато бѣхъ въ Римъ на 23 Февруари 1883 г., азъ бѣхъ се запозналъ съ една госпожа съ психографическо медиумство; у нея полиглотското медиумство се развиваше постепенно, а говорящето, когато се намираше въ хипнотическо състояние, бѣше твърдѣ слабо. Тази госпожа, веднажъ, слѣдъ като написа механически нѣколко реда, заспа дълбоко. Подиръ нѣколко минути, внезапно рѣцѣтѣ и краката ѝ се здрѣвиха и останаха съвършено неподвижни; жбитѣ ѝ почнаха да се чукать, а главата ѝ спазмодически се спустна назадъ. . . . Всичко това ме накара да помисля, че тя страда и се намира може би въ опасностъ, слѣдъ това почна да вика отчаяно: «За Бога помогнѣте ми! не мога вече! умирамъ!» азъ употребихъ всичкитѣ си сили да я събудя и освободя отъ това мжчително душевно състояние; тя най-послѣ се събуди, ужасно смутена и оплашена, безъ да може да обясни какво ѝ се случило. Подиръ малко, като се успокои достатъчно, помолихъ я да пише, и тя получи слѣдния отговоръ: тази вечеръ малко остана да загинете отъ задушване, нанесено отъ единъ враждебенъ вашъ духъ; той искаше да ви отмжсти за дѣла сторени въ минало сжществуване».

Прѣзъ послѣдния Юли мѣсець се събрахме у дома на сеансъ при сжщитѣ условия, около една малка маса; майка ми, жена ми, колега ми, професоръ А. Мазети, младиятъ медиумъ и азъ. Веригата състоеше отъ майка ми и жена ми, сѣднали една срѣщу друга,

като същевременно дръжеха съ едната си ръка ръцѣтъ на медиума; професоръ Мазети дръжеше ръцѣтъ на двѣлѣ госпожи, а азъ дръжахъ лакъта на г. Мазети. Трѣба още да спомѣна, че ние бѣхме съвършено сами въ стаята дѣто обикновено се събирахме, и че вънъ изъ къщи нѣмаше другъ никой. При тѣзи условия се произведоха цѣлъ редъ психографически разни явления, отъ които само слѣднето ще спомѣна.

Ние всички мълчехме, когато внезапно тайниятъ духъ чрѣзъ типологически способъ ни каза да запалимъ свѣщъ. Запалихме свѣщъта и останахме всички удивлени! Колега ми бѣше смѣшно и странно накиченъ и обвитъ; на главата си той имаше капака на една дълга кутия отъ картонъ, връзана съ една голѣма кърпа, туловицето и рамената му бѣха обвити съ единъ чаршафъ. Всичко това се изпълни безъ да усѣтимъ нито заблѣлжимъ нѣщо, нито азъ, нито колега ми. Кой бѣше дѣецътъ на това странно и смѣшно явление?

Азъ нѣма да опиша на широко всичкитѣ явления, които ни се случиха, както, прѣмѣтването на столоветѣ безъ да ги приближи нѣкой, и които намѣрихме въ единъ жгълъ фърлени едни върху други, нито разнитѣ прѣдмети, които лѣтѣха на въздуха, нито разнитѣ звукове, които се чуваха въ вжтрѣшността на една маса, и които ту играеха на гегли, ту рендисваха дѣски, ту дерѣха хасе, ту плѣскаха рѣцѣ. Нѣма тѣй сжщо да разкажа отпечатъка на разни фигури произведени по поврѣхнината на брашно, нито ще изкажа онѣзи скрѣбни изповѣди на покойниците, или поученията, свѣтитѣ и нравственитѣ наставления получени медиумически. Едно подобно нѣщо би потрѣбвало да се напишатъ цѣли томове, а азъ се ограничавамъ да напиша една кратка статия въ едно мѣсечно списание. Азъ ще кажа само, че явленията които цитирамъ тука сж констатирани най-напрѣдъ отъ материалиститѣ, а послѣ отъ спиритиститѣ, често пѣти строго изслѣдвани у дома, или въ други градове, както въ Римъ, Венеция, Терамо, Пизаро въ Александрия и други подобни.

Тѣза явления не могатъ да се обяснатъ освѣнъ съ спиритическата доктрина, а особено съ теорията на околдушника или астралното тѣло, което е копие на плѣтското тѣло, на което съставтъгъ днесъ е прѣдметъ на сериозни и строги изслѣдвания. Азъ мисля, че е достатъчно да спомѣна, че е констатирано, какво околдушникътъ има свойство да се трансформира отъ невѣсимо, етирно състояние въ вѣсимо, даже въ видъ и форма на камъкъ; какво успѣха да изучатъ неговата биометрическа формула. При това азъ ще кажа, че всѣко умствено дѣйствие произхожда отъ умствена причина, и че експерименталната и аналогическата метода доказватъ много ясно, че причината на тѣзи дѣйствия се намира вънъ отъ насъ, и произхожда отъ духоветѣ, а тѣзи духове сж душитѣ на покойници, които сж живѣли на земята; отъ найдивитѣ до най-високо образованитѣ; или пѣкъ сж душитѣ на едни покойници, които сж живѣли по други минове, които сж, може би, много по-долни отъ нашитѣ диваци, или пѣкъ много по-свършени отъ нашитѣ най-свършено-цивилизовани, учени хора като послѣдвали всички стѣпенята на своя напрѣдкъ.

Неоспоримо е доказано, че както въ природата е всичко безконечно, възможно и достъпно, тъй също е възможно и дѣйствиелно съобщението на животѣ съ мрътвитѣ. Сега се касае да потвърдимъ не само тази възможность, но още да докажемъ, *чрѣзъ опита, че това е вече фактъ неоспоримъ.*

Потрѣбната дѣятелна работа, която се изисква за да сполучимъ да се съобщаваме въплътенитѣ съ невъплътенитѣ, може да се сравни съ пробиването на единъ голѣмъ тунелъ. Дѣятелнитѣ и умни пионери работятъ неуморно и отъ двѣтѣ страни на тунела и на високата планина, но онѣзи които работятъ на отвѣдната страна сж работници по-умни и по-пъргави отъ колкото тѣзи от-самъ тунела. Тѣй също, отъ врѣме на врѣме, се чуватъ удари и гласове, съглеждатъ се искри отъ свѣтлина, показватъ се сѣнки прилични на човѣшкитѣ, понѣкога даже се явяватъ съвършено материализирани личности, както Кати Кингъ, Джонъ Кингъ, Абдукагни и пр.

Всѣкой е длъженъ да съдѣйствува съ всичкитѣ си сили за пробиването на този тунелъ съ цѣль подобрѣнието на човѣчеството, което трѣба непрѣкъснато да прогресира, както тука долѣ, тъй и отвѣдъ гроба. Земята, казваше Мацини, е мѣстность прѣдопрѣдѣлена за наше по-висше развитие и прогресъ, които ще ни опжтятъ къмъ върховно сжществуване. Ние прѣкарваме тука едно ефемерно еднократно пжтуване; също както пжтницитѣ, които отиватъ на странство за да довършатъ наукитѣ си. И тъй нека работимъ, нека работимъ усърдно за да вникнемъ въ секретитѣ на хаоса, и като приближимъ стѣпка по стѣпка къмъ бжжджето, да се удостоимъ да стиснемъ душевно ржката на онѣзи, които сж заминали порано отъ насъ.

Така цѣльта ни е да бждемъ всички внимателни, да изслѣдваме *строго фактитѣ*, отъ които да извлечемъ логично заключение, както нѣкога казвалъ Анджелио, който тъй също се е занимавалъ съ спиритизмъ и билъ спиритистъ.

(Изъ „Messenger“)

A.

Поучителни.

Човѣка тукъ и задъ гроба.

(Слѣдва отъ IV—V кн.)

Тукъ му е мѣстото да кажемъ, че астралната сфера се населява не само отъ духоветѣ на скоро прѣминалитѣ човѣци отъ тоя свѣтъ; въ нея съжителствуватъ тъй също други два рода сжщества, извѣстни еднитѣ подъ името елементали (елементни духове), другитѣ елементари (духове на зли хора привързани за земята).

Елементалнитѣ духове сж отъ два вида добри и зли. Тѣ функциониратъ въ формитѣ на мисълта и сж способни да въсприиматъ разни

образи, но притежаватъ ограничена интелигентностъ. Привличани отъ разнитѣ потоци на мисълта тѣ задружно ставатъ велика сила за вършенето на добро или зло.

Изучването на Елементалитѣ се дължи повече на окалтическата школа. Спиритуалиститѣ въ това направление малко интересъ сж проявили.

Древнитѣ не сж считали всемирния етиръ за безпрѣдѣлно празно пространство. Вѣрвало се е да е населенъ съ миряди духовни същества такива като разни богове, планетни духове и духове на природата. Тѣ сж вѣрвали тѣй сжщо, че тѣзи невидими същества ржководятъ и направяватъ видимия свѣтъ и че всичкитѣ свѣрхестествени явления, произвождани върху земята за добро или зло се дължатъ на тѣхнитѣ дѣйствия.

Останкитѣ на древността на всевъзможнитѣ призвания, заклинания, въззивни речи на магїосницитѣ, вълшебницитѣ отправени къмъ тия същества за съдѣйствия или противдѣйствия сж достатѣчни пояснения.

Всичкитѣ древни писатели, като Платона, Питагора, Сократа, Крисипа, Хисодора и други сж подържали че демонитѣ (духове) стоятъ повисоко отъ чловѣцитѣ на страдания и удоволствия. Сократъ не само е вѣрвалъ въ тѣхното съществуване, но е и твърдялъ че е подъ особеното ржководство и защита на едного отъ тѣхъ. Има голѣмо различие, което трѣба да се има прѣдвидъ помежду понятието за демонътъ на древнитѣ и дяволътъ на новѣшето богословие.

Идеята за живущитѣ сили, че обитаватъ въ елементитѣ се е хранила въ човѣшкитѣ умове въ най-отдалеченитѣ врѣмена и има спазени отгъслеци въ найраннитѣ ржкописи на човѣческата история, както за това свидѣтелствуватъ двѣ твърдѣ стари Акадийски или старо Асирийски псалмопѣяния, отправяни къмъ Елементалнитѣ духове на огъня и водата.

Какъ, въ древната Египетска книга «Обрядностъ за умрѣлитѣ» има загатвания направени за духоветѣ на *Изтокъ* и духоветѣ на *Западъ*. Вѣрването въ елементалнитѣ духове е било прѣобладающе въ срѣднитѣ вѣкове, а даже и въ гностическата епоха.

Призоваването на Елементалнитѣ духове е съставлявало важна часть отъ бѣлата магия, критикувана въ срѣднитѣ вѣкове, както и на Черната Магия на древността, която се е занимавала повече съ дяволитѣ на Сжботата, съ нашата Иерархия на природнитѣ духове, извѣстни подъ името Ундини, Саламандри, Силфи и Гноми, които сж живѣяли относително на западъ, югъ, изтокъ и сѣверъ. Вкратце да се изразимъ, всичкитѣ духове съществуващи въ природата сж същества отъ егирияленъ типъ, невидими за физическото око. Тѣ обитаватъ въ елементитѣ на земята, въздуха, огъня и водата. Тѣ сж живитѣ сили на природата — образовани отъ субстанцията на душата; тѣ сж отъ разни стѣпени на интелигентностъ и прѣдставляватъ всичкитѣ състояния на душевнитѣ чув-

ствувания въ тѣхнитѣ естества; нѣкои отъ тѣхъ сж благотворни, а други злонамѣрени и злотворни; тѣ сж въ сила да сжществуватъ, функциониратъ и дѣйствуватъ само въ тѣхния специаленъ элементъ. Тѣ нѣматъ възвишенитѣ начала за живота и за това не сж и безсмъртни. Окалтическата наука ги туря да занимаватъ едно мѣсто между човѣцитѣ и духоветѣ — прилични на човѣцитѣ и женитѣ по тѣхната организация и форма и подобни на духоветѣ по тѣхната гъвкавость и бързо движение. Различието по положение е това, човѣка живѣе на повърхността на элементитѣ отвънъ, Елементалитѣ въ вътрѣшността. Отъ по-новитѣ модерни писатели, който е писалъ доволно върху този прѣдметъ е Парселсъсъ. Той основава своето твърдѣние и върване въ сжществуването на тия Елементални духове отъ придобититѣ свои опити направени чрѣзъ помощта на окалтическата си сила. Милтонъ въ «Изгубения Рай» пише:

„Милиони духовни сжщества ходятъ по земята, невидими за насъ и когато сме будни и когато спимъ“.

Ясно е отъ това, че е почти невъзможно да класифицираме съ абсолютна точностъ числеността и природата на такива сжщества; но това не може да служи за поводъ да се отрича сжществуването на Елементалитѣ, такова поведение би означавало ограниченостъ и липса на научно изслѣждане. Трѣба да приемемъ че има много духовни сжщества, които никога не сж се въплотявали и никога нѣма да се въплотятъ, както човѣка върху тая земя.

Нѣкои отъ тѣзи Елементални духове се намиратъ въ рудиментарно състояние, като да сж образувани отъ най-долното качество на духовната материя, въ която изявяватъ малка или никаква интелигентностъ; образитѣ имъ сж неправилни, но притежаватъ силата да възприематъ други форми по желание.

Трудно е окончателно да опрѣдѣлимъ тѣхното естествено състояние, но ще утвърдимъ, че тѣ прѣдставляватъ типовеѣ на неразвитата духовна материя, която се прикача къмъ формитѣ на мисълта и като се увеличава става способна за придобиването на самосъзнанието въ опрѣдѣлено направление до като мисълта придобие своето крайно разширение.

(Ще слѣдва).

Що е атомъ и що е сила?

Атома е едно етерическо сгжстяване присѣдинено къмъ една сила, която не е нишо друго освѣнъ душата на материята, безъ която последнята не може да сжществува.

Една твърда материя щомъ се раздроби, нейната обща съединителна сила се растройва и разрушава, и става, съобразно съ раздробената материя, на части. Разтопена въ водата тя, чрѣзъ привлѣкателната магне-

тическа сила на воднитѣ атоми, се присъединява съ нея, която попита отъ едно растение или отъ едно животно, материята се присъединява, като се уподоби, съ плътността на съществото. По тозъ начинъ скелетътъ на растителнитѣ и органически тѣла е изобщо отъ минерали.

Едно сѣме на растение посѣено въ земята се развива подъ влиянието на водата, топлината и свѣтлината. Водата служи да разтопи минералнитѣ елементи, и като проводникъ да ги прѣдаде на растението, да съучастватъ въ развитието на плътността му.

Топлината и свѣтлината служатъ да развиятъ жизнената растителна сила, по пространство, както долу въ земята, тѣй и горѣ въ въздуха. Минералнитѣ елементи се черпятъ повечето отъ земята, а жизнената сила се усилва и развива отъ топлината и свѣтлината на слънцето, което оживотворява земята както и всички находящи се въ нея същества.

Между природнитѣ закони съществува единъ законъ на подобие. Минералнитѣ атоми до като сж въ минерално състояние, биватъ застойчиви; но щомъ тѣ минатъ и се уподобятъ по плътността на едно растение или едно животно, тѣхното свойство както и тѣхната сила се измѣнява и става производителна.

Производителность, която има едно взаимно солидарно дѣйствие. Безъ земята, растенията не могатъ да съществуватъ; но безъ растенията и земята нѣма отъ гдѣ да се закрѣпи и отъ гдѣ да се натори; земята дава сурови атоми, а растението ги поврѣща най-обработени. Както всѣко нѣщо въ напрѣдкътъ си нѣма обратна сила, тѣй и атомътъ е подъ една сжца категория.

Атомитѣ, спорѣдъ положението което заематъ, по разстоянието си, въ едно тѣло, биватъ: твърди, водни, въздушни и лучезарни по послѣдното изнамѣрено състояние отъ Фарадай и Вилиамъ Круксъ. Споредъ тѣзи господа когато тѣлата сж въ твърдо състояние тѣхнитѣ молекули сж прилѣпени една до друга. Когато сж въ едно водно състояние молекулитѣ не сж прилѣпени. Въ едно въздушно състояние мелакулитѣ имъ тоже не сж прилѣпени, но сж повече отдалечени едни отъ други. Въ едно лучезарно състояние още повече сж на раздалечъ отъ колкото сж въ едно въздушно.

Споредъ Вилиамъ Круксъ лучезарната материя съставлява навѣрно прѣдѣлтъ въ когото материята и силата изглеждатъ да се смѣсватъ. Освѣнъ тѣзи горни състояния Теософиститѣ прѣдполагатъ да има още три състояния, за които науката дума не е казала още. Види се че както силата тѣй и материята, сж безконечни.

Силата на едно тѣло не е еднаква въ едно твърдо състояние и въ едно въздушно; ни въ едно водно състояние и въ едно лучезарно. Щомъ тѣлото си измѣни състоянието, измѣнява му се и силата. Въ лучезарното състояние, указва се даже че силата е на стѣпени: долня една стѣпень уборва дѣйствието на една горна стѣпень — както една горна стѣпень може да обори дѣйствието на една долня. — Това неоспоримо се

доказва отъ лѣкарствата дадени въ голѣма доза и въ малка омиопатическа. Напримѣръ, опиомътъ даденъ въ голѣма една алопатическа доза, произвежда запоръ и сѣнливостъ, а даденъ въ една малка омиопатическа доза, произвежда съвършено противното.

Нѣма кой да не проумѣва тритѣ състояния на тѣлата. Водата, напримѣръ, която е водно състояние, ако замръзне става твърдо състояние, ако се испари чрѣзъ топлина, минува въ въздушно състояние. Лучезарното състояние въ което атомитѣ биватъ на много по голѣмо разстояние, като какво е то и какъ става? Нѣма да ви излагамъ като какъ е открито това ново състояние — ще ви покажа дѣ и какъ то се намира, и отъ тамъ ще добиете едно понятие за него. Всичкитѣ омиопатически лѣкарства се приготвяватъ по единъ подобенъ начинъ на неговото състояние, и ето: отъ едно водно лѣкарство (напримѣръ отъ една каква годъ тентура) се зема една капка, която се размѣсва съ 99 капки алкоолъ или прѣварена вода; това е първата стѣпень. Да се произведе втората стѣпень, зема се отъ първата стѣпень една капка и се размѣсва съ 99 капки отъ една жидкостъ както по горѣ се каза; това е втората стѣпень. За третата стѣпень, ще се земе тоже една капка отъ втората, и ще се възмѣсе по сѣщия начинъ както и втората.

По подобенъ редъ омиопатитѣ отиватъ до 10, 15, 20, 30, 50, 100, 500, 1000, 5000, 10000 . . . стѣпени. Тукъ вече атомитѣ на лѣкарството се разрѣдватъ до нѣмай кадѣ, и силата, прѣодолява своитѣ дѣйствиа — даже понѣкога много по силно и по за дълго врѣме. Нагледъ всѣки ще каже, че въ една 5000-дна стѣпень що остава отъ положената първа капка? Навѣрно нищо. Но, дѣйствителността не отговаря тѣй, тя показва противното. Който не вѣрва, да опита и ще се увѣри.

Нашитѣ тѣлесни сили дали не сж и тѣ подъ подобна категория? Повече е за вѣрване.—Освѣнъ това лучезарното състояние се проявява още и подъ други образи, напримѣръ, подъ образа на свѣтлината, на топлината, на електриката, на магнетизма . . . Тѣй, свѣтлината не е друго нѣщо освѣнъ тѣло подъ лучезарно състояние, защото спектралния анализъ позволява да прѣпознаемъ всичкитѣ тѣла по тѣхнитѣ съответствуящи свѣтликави разлики? Електрика, топлина, свѣтлина, магнетизмъ, собствено не сж сили, защото не можемъ да ги уединимъ отъ тѣла подъ едно лучезарно съответствуяще състояние, като се испаряватъ отъ тѣлата по единъ неявенъ начинъ.

Вонитѣ, миризмитѣ какво сж? освѣнъ едно лучезарно състояние. Не ли по миризмата на миска Аристотъ изнамѣри лучезарното състояние и го нарѣче *тънко* състояние? Тѣй, туй тънко състояние на Аристотъ, е наречено отъ Ханеманъ: състояние на най-дребни и малки части; частици които ни химията може да анализира, ни микроскопа да изяви, ни нѣкое чувство да досѣти.

Дарвинъ разказва слѣдующето за трайността на миризмата: «Обвихъ кожата на единъ мъжки рогачъ отъ Патагония, казва той, въ една копринена кърпа за да я занесатъ у дома. Подиръ, като испирахъ добръ тъзъ кърпа, и като си служехъ съ нея постоянно; всѣки лхтъ, въпрѣки честото пране, като я разгъняхъ, азъ чувствувахъ все тъзъ миризма въ продължение на 19 мѣсеца. Това бѣше една удивителна миризлива трайность, която дълго врѣме се изпаряваше.

Отъ подобни данни, види се че атомитѣ колкото сж повече и повече на разстояние, толкова силата, по качеството си, бива по-чувствителна на тѣзи части, които сж подобни ней; които взаимно като се привличатъ, съдѣйствуватъ да хармониратъ въ движението си къмъ напръдка.

Каза се, че нѣма сила безъ материя, както материя безъ сила. Слѣдователно всѣко движение е слѣдствие на сила съ материя. Даже нашата мисль е подъ подобна една категория. Справедливо е казалъ Декартъ: «Азъ мисля, слѣдователно азъ съществувамъ», т. е. азъ съмъ една сила подъ управлението на която хармониратъ по движението си разн други свързани съ нея сили.

Чудо въ София.

Прѣди два мѣсеци въ една къща на улица Пиротска въ София сж се случили явления, които по своята тайнственностъ сж турили въ страхъ и тревога не само обитателитѣ на домътъ, но и полицейскитѣ стражари, които били повикани отъ ближния участъкъ. Явленията сж били отъ ония рѣдки изяви на духовния миръ, щото скоро се прѣсва мълва изъ столицата и разказа отъ уста въ уста става се по-чуденъ и фантастиченъ. Разказвахъ, че по вратитѣ на домътъ се блъскало съ ужасна сила; дрѣхитѣ на единъ квартирантинъ лѣтѣли, касата на пощенската станция, помѣщаваща се въ сжщото здание, била намѣрена отключена една заранъ слѣдъ нощнитѣ явления и прочее, добавки и прибавки, които въображението на суевѣрнитѣ може да принада.

За да изуча самата истина азъ се отнесохъ до едно отъ потерпевшитѣ лица въ домътъ — пощенския началникъ, който квартирува въ сжщата сграда и ето неговия разказъ по случкитѣ:

„Една вечеръ (около 10 часътъ) въ края на мѣсець Априль, азъ и квартирующия въ сжщото здание учитель, М., сѣдими на двора при чопмата и гледаме, че хлѣбаритѣ, които се помѣщаватъ въ единия жгълъ на сградата, излизатъ прѣзъ вратата на двора съ свѣщъ въ ржка, почнаха да щуратъ на самъ на тамъ и да търсятъ нѣщо по тъмнитѣ жгли. Като ни зарнаха въ двора, прѣди да ги попитаме ние, тѣ извикаха

— Не видѣхте ли го?!

— Кого?

— Харсезина!

— Какъв харсезинъ?

— Абе, отъ единъ часъ насамъ все чука ту по вратата, ту вжтрѣ. Трѣба да се е скрилъ нѣкадѣ да ни плаши. Исека да ни обира я.

„Додѣ изслушаме разказа, върху дворската врата на хлѣбаритѣ се даде такъвъ силенъ ударъ, като че нѣкакъвъ топузъ отъ петъ кила се стовари върху ѝ. Ние се стрѣснахме, и инстинктивно отскочихме назадъ. Слѣдъ окопитването първата ни мисль бѣ да подиримъ прѣдмета съ който прѣдполагахме да бѣ ударена вратата; но за наше очудване не намѣрихме нито камъкъ, нито нѣщо друго, нито бѣлѣгъ по вратата отъ удара. — Додѣ се суетѣхме да търсимъ, втори ударъ се разнесе на срѣщна една врата на стаята, въ която азъ живѣя. Тази врата е съ прозорецъ и стѣклата извѣнтяха тѣй силно, щото помислихъ, че се счупиха. Обладанъ отъ страхъ азъ се затекохъ въ апаратната стая, телефонирахъ на участъка и скоро дотърчаха стражари, обиколиха къщата отъ вѣнъ и вжтрѣ, но мнимия крадецъ се не открива. Полицейски и ние се шурахме изъ двора и вѣнъ да търсимъ, но напраздно, никого не видѣхме и не фанахме; а между туй ударитѣ за около часъ си слѣдватъ. — прѣзъ десетъ-петнадесетъ минути; слѣдъ туй почнаха да отслабватъ. Кадѣ полунощъ тѣ се прѣкратиха. Тогава ние се прибрахме за спане, като оставихме по единъ стражаръ отъ вѣнъ и вжтрѣ да пазятъ.

„На другия день заранъта учителя ми разказа, че той до единъ и половина часътъ подиръ полунощъ не можалъ да заспи. Надъ главата си въ тавана въ горния етажъ той слушалъ изтежко човѣшки стѣпки; запалва свѣщъ и сърдцовато се качва на тавана; но никого не намира тамъ. А и подиръ туй стѣпките все слѣдватъ да се слушатъ.

„На слѣдната вечеръ ударитѣ се повториха; тѣ начнаха къмъ деветъ и половина часътъ. Нея вечеръ отъ силенъ ударъ на жамлията врата, стѣклата попадаха“.

„На третата вечеръ се бѣха стекли мнозина да видятъ и чуятъ това чудо. Страннитѣ удари почнаха твърдѣ отъ рано — седемъ и половина часътъ и скоро се прѣкратиха.

„Слѣдъ тия вечери нѣма вече да се блѣска.

„Тази е исторіята на това чудо, което азъ не знамъ какъ да изтълкувамъ. Дохождаха мнозина да ма питатъ, както и на тебе разказвахъ имъ, но само единъ, докторъ Д., ми даде пояснение, че това е явление на нѣкой духъ, който трѣба да има връска съ този домъ. И, наистина, прѣди двѣ години тукъ се е самоубилъ единъ момъкъ. Докторъ Д. мисли, че духътъ на самоубития се е явилъ и при спомена за ужасния си край, манифестира присѣтствието си съ тия удари, които ни изпоплашиха“.

Съобщава: Т. И. Б.

Просто Исусъ се измъкна изъ тѣхнитѣ рѣцѣ като прѣкрати осезателността на своето околородушно тѣло, когато съврѣменно тѣзи, които бѣха около него и тѣзи които го държаха, се залисаха и се смаяха чрѣзъ едно духовно дѣйствие, посредствомъ духовния магнетизмъ. Всички го испуснаха безъ да се сетятъ какъ това става; тѣ помислиха че той се измъкна съ помощта на нѣкои отъ тѣхъ.

Това тълкувание съврѣшено може да бѣде прието; понеже цѣль свѣтъ знае днесъ невидимото и нечуто влияние що има невидимия свѣтъ върху човѣческитѣ дѣйствия. Ние знаеме до колко лесно духоветѣ може да поставятъ нашия мозъкъ въ немощъ чрѣзъ магнетизма.

При все това трѣбаше всичко това да бѣде тѣй, понеже въ туй врѣме хората *трѣбаше* да вѣрватъ въ Исусовото човѣчество, ако той и да бѣше вѣнъ отъ него.

Матей, IV; Ст. 18—22. — Марко, I; Ст. 16—20.

Лука, V; Ст. 1—11.

Призванието на Петра, Андрея, Якова, Иоана. — Чудесното риболовство.

Матей: ст. 18. — И като вървѣше Исусъ по край морето Галилейско, видѣ двамина братия, Симона нарицаемиятъ Петръ, и брата му Андрея, че фърляха мрѣжа въ морето, защото бѣха риболовци. 19. — И казува имъ: Елате слѣдъ мене, и ще ви направя ловци на човѣци. 20. — И тѣ тутакси оставиха мрѣжитѣ и отидоха слѣдъ него. 21. — И като позамина отъ тамъ, видѣ други двамина братя, Якова Зеведева и брата му Иоанна съ отца имъ Зеведея въ една ладия че кърпѣха мрѣжитѣ си; и повика ги. 22. — А тѣ тозъ часъ оставиха ладията и отца си, и отидоха слѣдъ него.

Марко: ст. 16. — А когато пктуваше по край Галилейското море, видѣ Симона и Андрея брата му, че фърляха мрѣжа въ морето; понеже бѣха риболовци. 17. — И рече имъ Исусъ: елате слѣдъ мене, и ще ви направя да бждете ловци на човѣци. 18. — И тутакси оставиха мрѣжитѣ си, и послѣдваха го. 19. — И като позамина отъ тамъ малко, видѣ Якова Зеведева и Иоанна брата му, и тѣхъ въ ладията че си кърниха мрѣжитѣ. 20. — И тутакси ги повика, и тѣ оставиха баца си Зеведея въ ладията съ наемницитѣ, и отидоха слѣдъ него.

Лука: — 1. А веднѣжъ когато народътъ го притискаше да слуша словото Божие, той стоеше при езерото Геннисаретско; 2. — И видѣ двѣ ладии че стоеха по край езерото; а рибаритѣ бѣха излѣзли изъ тѣхъ та испираха мрѣжитѣ си. 3. — И като влезе въ една отъ ладиятѣ, която бѣше Сиимова, помоли го да я отдалечи малко отъ земята; и сѣдна та поучаваше народътъ отъ ладията. 4. — И щомъ прѣстана отъ да говори, рече Симону: Оттегли ладията въ дълбочината, и фърлите мрѣжитѣ си да уловите риба. 5. — А Симонъ отговори и рече му: Учителю, цѣла ноцъ сми се трудили и не уловихме нищо; но по твоята рѣчь ще фърля мрѣжата. 6. — И това като сториха, уловиха много множество риба, щото ся прокъснуваше мрѣжата имъ. 7. — И кивнаха на дружината си които бѣха въ другата ладия, да дойдатъ да имъ помогнатъ; и дойдоха, и напълниха двѣтѣ ладии, до толкова, щото цѣха да потънатъ. 8. — А като видѣ Симонъ Петръ, припадна на колѣнитѣ Исусови, и казуваше: Иди си отъ мене, Господи, защото съмъ човѣкъ грѣшенъ. 9. — Понеже ужасъ обзѣ и него и всичкитѣ що бѣха съ него, за ловътъ на рибитѣ що уловиха. 10. — Подобно и Якова и Иоанна синоветѣ Зеведеви,

които бѣха съдружници Симонови. И рече Исусъ Симону: Не бой ся: отъ сега човѣци ще ловишь. 11. — като извлѣкоха ладийтѣ на сушата, оставиха и отидоха слѣдъ него.

24.

Ако първитѣ ученици Христови се покориха тѣй съвършено на гласа що ги повика, това бѣше знакъ че тѣ бѣха вдѣхнати отъ тѣхнитѣ ангели хранители, тѣй да постѣпятъ. При все това, тѣхната мисия бѣ прѣдварително приготвена.

Колкото за чудесното риболовство, то нѣмаше рѣшително нищо свръхестественно. Това бѣше просто едно магнетическо дѣйствие. Магнетизма е всемирния дѣецъ, който движи всеко нѣщо; всичко е подчинено на магнетическото влияние въ свѣта; всичко е привлѣкателностъ, която зависи отъ тозъ всемирень дѣецъ.

Магнетическитѣ флюиди свѣрзватъ всичкитѣ свѣтове, що населяватъ вселенная; съединяватъ всичкитѣ, въплътени или не, духове; това е една всемирна свръска, що Богъ ни е далъ да се обвийме въ нея като въ едно само сщичество, и да си спомогнемъ да възлѣземъ къмъ него като съединимъ силитѣ си.

Всемирнитѣ флюиди сж съединени подъ волното дѣйствие на духа въ материалния редъ, чрѣзъ магнетическата привлечателна сила, и сж въ духовния редъ, чрѣзъ дѣйствието на тѣзъ воля, проводника на мисльта чрѣзъ безкрайността.

«Когато човѣкъ ще има очи достатъчно отворени за да разумѣе всичката обширность на магнетическата привлечателна сила, той великъ законъ, който управлява всичкитѣ нѣща въ свѣта, ще му бжде подчинень, понеже той ще може да управлява материалното ѣ дѣйствие; но, да достигне до тамъ, изисква се едно дълго и дълбоко изучване на причинитѣ; а *най-вече* изисква се уважението и любовта на *Тогозъ*, който му е повѣрилъ това велико дѣятелно срѣдство. Изучването и практиката наедно съ сърдечната покорность и безкористието ще накаратъ човѣка да проумѣе силата и срѣдствата на тоя силенъ лостъ: *магнетическата привлечателность*.

«Съ помощта на човѣческия магнетизмъ, който е срѣдоточieto на флюидитѣ, чрѣзъ човѣческото волно дѣйствие, които се нахождатъ въ него и въ атмосферата, която го окръжава; човѣкъ дѣйствува, посредствомъ тѣзи флюиди, до едно извѣстно пространство, върху другъ човѣкъ или върху нѣщата.

«Чрѣзъ духовния магнетизмъ, който е слѣдствието на волното съсрѣдоточие, духоветѣ събиратъ флюидитѣ около тѣхъ, каквито тѣ и да сж, които се нахождатъ въ човѣка или разпрѣснати въ пространството; тѣ разполагатъ съ тѣзи флюиди да дѣйствуватъ, по тѣхната воля, върху хората или върху нѣщата, и да произведатъ разнитѣ дѣйствия що тѣ си прѣдлагатъ.

«Силата на човѣческата воля и магнетическитѣ дѣйствия, що той може да добие, е въ отношение съ стѣпента на чистотата, що той има и която му доставя, често даже *несъзнателно*, помощта и съдѣйствието на върховнитѣ духове.

«Риболовството, именуемо *чудесно*, бѣше слѣдствие на едно съвсемъ естествено дѣйствие. Волята на Исуса дѣйствува *сама*,

понеже Иисусъ имаше съвършеното познание на този всемирнъ дѣецъ, който движи и управлява всѣко нѣщо».

Човѣкъ не може всичко да проумѣе. Естеството има още много тайни относително него, които ще се развиятъ прѣдъ очитѣ му постъпенно споредъ неговитѣ по-прѣчистени вѣрвания и споредъ неговата по-нисходителна интелигентность, щото да го поставятъ да възлѣзе повече къмъ източника на нѣщата.

Матей, IV; Ст. 23 — 25. — **Марко**, I; Ст. 21 — 28
и III; Ст. 7 — 12 — **Лука**, IV; Ст. 31 — 37.

**Прѣдсказание на Иисуса; — Неговата извѣстность. — Физи-
чески и морални лѣкувания наречени „чудеса“.**

Матей: ст. 23. — И обхождаше Иисусъ всички Галилея, та поучаваше въ съборищата имъ, и проповѣдаваше благовѣстието на царството, и исцѣляваше всяка болѣстъ и всѣка немощъ между народътъ. 24. — И рачу се слухъ за него по всички Сирия, и дохождаха при него всичкитѣ болѣстни, които имаха различни болѣсти и мжки, и беснуеми, и лунатици, и разслабени; и ги исцѣри. 25. — И вървѣше слѣдъ него народъ много изъ Галилея и Декаполъ, изъ Иерусалимъ и Иудея, и изъ отвѣдъ Иорданъ.

Марко: ст. 21. — И влѣзоха въ Капернаумъ: и наскоро въ сѣбота влѣзе Иисусъ въ съборището и учеше. 22. — И удивяваха се на ученieto му; защото учеше както нѣкой който има власть, а не както книжниците. 23. — И имаше въ съборището имъ човѣкъ съ нечистъ духъ, та извика. 24. — И казуваше: остави ни: що имашъ ти съ насъ, Иисусе Назарянине? Дошелъ си да ни погубиши ли? Познавамъ тя кой си, Святий Божий. 25. — И запрѣти му Иисусъ, и рече: млъкни, и излѣзъ изъ него. 26. — И нечистиятъ духъ като го покъса, извика съ голѣмъ гласъ и излѣзе изъ него. 27. — И всички се смаяха, щото разискуваха помежду си, и думаха: Що е това? Кое е това ново учение, щото съ власть повелѣва и на нечиститѣ духове, и послушватъ го. 28. — И рачу се слухътъ неговъ наскоро по всичката околность на Галилея.

Лука: 31. — И слѣзе въ Капернаумъ, градъ Галилейски; и поучаваше ги въ сѣботнитѣ дни. 32. — И удивяваха се на ученieto му; защото неговото слово бѣше съ власть. 33. — И въ съборището имаше единъ човѣкъ, който имаше духъ на нечистъ бѣсъ, и извика съ гласъ голѣмъ. 34. — И казуваше: остави, що имашъ ти съ насъ, Иисусе Назарянине? Дошелъ си да ни погубиши ли? Зная те кой си, Святий Божий. 35. — И запрѣти му Иисусъ и рече: млъкни и излѣзъ изъ него. И бѣсътъ го тръшна на срѣдъ, и излѣзе изъ него, безъ да го поврѣди никакъ. 36. — И смаяха се всички, и разговаряха се помежду си и думаха: що е това слово, че той съ власть и сила повѣлява на нечиститѣ духове, и излѣзватъ? 37. — И разнесе се слухъ за него по всичкитѣ околни мѣста.

25.

Тука ние виждаме, че Иисусъ, като ни дава примѣра, практикува милосърдието въ всичкитѣ образи, като се занимава само съ покорнитѣ и нещастнитѣ, и като оставя на страна силнитѣ и великитѣ. Виждаме, че той проповѣда покаянието и че навредъ около себе си раздава лѣчение на душата и на тѣлото. Това щото той вършеше тогава, ние, колкото малцина и да сме, можемъ тоже да го вършимъ по единъ начинъ по-ограниченъ. За това ние трѣба да

обичае всички наши подобни като наши братя, и да молимъ Бога да ни прѣчисти и да ни спомогне. Ние знаеме вече всичката божественна сила на магнетизма и на волята. Отъ чудеснитѣ лѣчения, що вършатъ днесъ лѣчителитѣ медиуми, подпомагани отъ върховнитѣ добри духове, лесно можемъ да заключимъ като каква може да бжде магнетическата сила на единъ духъ тѣй чистъ както бѣше Исусъ, който знаеше коренно естеството, съединенията и дѣйствиата на укрѣпителнитѣ и прѣобразователни флюиди, разпрѣснати въ атмосферата. Нищо, при все това, не бѣше скрито за него, нито пъкъ можеше да избѣгне отъ силата на неговия духовенъ погледъ; той знаеше жизненитѣ свойства на човѣческото тѣло, неговитѣ болѣсти и недостатъци—тѣхното сѣдалище както и тѣхнитѣ причини. Не виждаме ли, че всичкитѣ тия способности се явяватъ, ако и подъ една много долна стѣпенъ, въ нашитѣ сомнамбули? Лѣчителната сила на Христа не трѣба слѣдователно да очудва единъ духовенъ човѣкъ.

«Исусъ разпрѣскаше около себе си животворното магнетическо начало, що той притежаваше и умножаваше още чрѣзъ силата на своята воля. Той имаше прѣвидѣнието и виждаше да дождатъ при него тѣзи, които имаха нужда отъ неговата сила, и неговата воля дѣйствуваше тогава да произведе по-силно впечатление върху духа на хората студени и недовѣрчиви, на които моралнитѣ лѣчения *сами* можахъ да се появятъ и които, прѣдъ най-малкото физическо облекчение, викаха: Осанна!

«За *моралното* лѣчение, стигаше Исусъ да се появи и негова погледъ само бѣ достатъченъ да изгони лошитѣ духове. При все това, неговата силна воля достатъчно бѣше да ги отдалечи, защото тогава, както и днеска още, всичкитѣ най-висши духове, както и най-долнитѣ и най-нечиститѣ, сж подчинени на неговата воля.

«Съ *побѣсенѣли*, трѣба да се проумѣва въплътенитѣ покорени, било тѣломъ, било морално, отъ лошитѣ духове; а съ *лунагици*, въплътенитѣ подчинени на побѣснявания или врѣмenni подчинения, които дождатъ редовно периодически.

«*Покорността* е владѣтелното дѣйствие на лошевия духъ, който покорява и подчинява подъ волята си по-слабия духъ, който го е оставилъ да земе влияние върху него сжщия. Въ тоя случай, не трѣба да върваме, че духа владѣтель се нахожда въ него; той го влияе като непрѣстанно остава съ него. Той дѣйствува флюидически върху възпѣтениа, като съединява флюидитѣ на неговия околдушникъ съ тѣзи на възпѣтениа околдушникъ, като си служи съ всичкитѣ медиумически елементи, що му прѣдставя организацията на неговата жертва. По тозъ начинъ той налага владѣтелната си воля, която може да произведе много физически дѣйствия. Той го вкарва въ рѣшения често глупави или даже въ смѣшни дѣйствия, или още го отклонява съвършено отъ неговитѣ способности и го увлича въ разни лудости.

«Независимо отъ завладѣванието и покоряванието, сжществува още случая отъ *притѣжаніе*, въ който случая се замѣства духа на възпѣтениа съ този на владѣтелния, който си служи като че тѣ-

лото е негово собствено. Но това се случва твърдѣ рѣдко. Въ този случай въплътения духъ е изтиканъ вѣнъ отъ тѣлото, съ което той е съединенъ посредствомъ едно флюидно влакно; лоша-вия духъ се омѣква въ тѣлото чрѣзъ флюидното съединение на неговия околодушникъ съ флюидитѣ на въплътения околодушникъ. Духа, тъй изгоненъ отъ сѣдалището си, гледа неговия владѣтель да изпълнява нѣща, които той не може да му забрани. Това замѣстване може да става въ будно положение, както и въ сомнамбулическо. Въ първия случай, той става просто лудъ.

«На конецъ, има завладѣване по силата на едно волно съгласие; тука е случая дѣто въплътения, като е въ магнетически снъ, се отдалечава отъ своето тѣло по молбата на единъ духъ, на когото той отстъпва своето тѣло да се появи.

«Всичкитѣ тѣзи завладѣвания сж, или изпитания, които да образуватъ характера и волята на нѣкои въплътени, или грѣховни искупвания, останали отъ дѣла на едно по-прѣжно съществуване. Въ каквото и да е случай, тѣ сж за въплътения едно нужно зло, понеже тѣ всѣкога иматъ за цѣль неговото морално подобрѣние, както и негова прогресъ. При все това, всичкитѣ тѣзи духовни явления ставатъ подъ надзора на върховнитѣ добри духове.

«Казано е, че когато нечиститѣ духове виждаха Исуса, тѣ падаха прѣдъ него. Това бѣха лицата, що се нахождаха между хората, що тѣзи нечисти духове владѣяха; тѣзи лица се силно принуждаваха, чрѣзъ сжщитѣ тѣзи побѣдени духове отъ погледа на Христа, да паднатъ прѣдъ него и, като станатъ говорящи медиуми, да изви-катъ: *Ти си синъ Божий*. Освѣнъ това, тѣ бѣха подканени да извършатъ това отъ върховнитѣ духове, които окрѣжаваха Исуса.

Исусъ поразяваше тъй маситѣ както поразяваше грубитѣ човѣчески чувства чрѣзъ материални дѣйствия, които откриваха неговата сила. Това бѣше нужно въ тѣзи невѣжи врѣмена, за да се припознае и приема неговата мисия, още да принесе плодовитѣ си за въ бѣдѣще. Но всичкитѣ тѣзи дѣйствия, които тогава бѣха чудеса, днесъ се лесно тълкуватъ чрѣзъ духовното откровение, което подигна булото на всички тѣзи тайни.

И това, което Исусъ бѣше извършилъ въ продължение на своята земна мисия, неговитѣ апостоли вършиха тоже подиръ него, защото трѣбаше тѣзи мисия да се утвърди. Подкрѣпени отъ добритѣ духове, тѣ извършиха, както учителя, материални и морални излѣкувания. Това се случва и днесъ; апостолитѣ на новото откровение правятъ тоже подобни излѣкувания. Въ бѣдаще когато сърдцата ни се изиѣлнятъ съвършено съ вѣра, ще видимъ много извънредни нѣща, които ще развеселятъ всички тѣзи, които идатъ; тѣзи нови апостоли, много по-религиозни, ще лѣкуватъ болѣститѣ и недѣзитѣ, ще изгонватъ лошитѣ духове, които правятъ толкова злини, и ще възвръщатъ живота въ умираящи тѣла.

Но Фарисейтѣ отъ нашитѣ дни ще отфрѣлятъ още дълго врѣме това ново откровение на висшитѣ духове тъй, както едноврѣмешнитѣ фарисеи отказаха и отблъснаха това, що Христосъ сами имъ прояви.

Матей, V; Ст. 1 — 12 — Лука, VI; Ст. 20 — 26.

Проповѣдь на гората.

Матей: ст. 1.—А като видѣ многото народъ, възлѣзе на гората, и щомъ сѣдна пристъпиха до него ученицитѣ му. 2. — И отвори устата си та ги поучаваше и говореше: 3. — Блажени ницитѣ духомъ; защото е тѣхно царство небесно. 4. — Блажени нажаленитѣ; защото тѣ ще се утѣшатъ. 5. — Блажени кроткитѣ; защото тѣ ще наслѣдятъ земята. 6. — Блажени които гладуватъ и жадуватъ за правдата; защото тѣ ще се наситятъ. 7.— Блажени милостивитѣ; защото тѣ помилвани ще бждатъ. 8. — Блажени чистосърдечнитѣ; защото тѣ ще видятъ Бога. 9. — Блажени миротворцитѣ; защото тѣ синове Божий ще се нарекатъ. 10. — Блажени гоненитѣ заради правдата; защото е тѣхно царство небесно. 11. — Блажени сте когато ви похулятъ и ви изгонятъ, и връхъ васъ рекатъ на лжка всѣка зла рѣчь заради мене. 12. — Радувайте се и веселѣте се, защото е голѣма на небеса вашата заплата; понеже така изгониха пророцитѣ, които бѣха прѣди васъ.

Лука: ст. 20.— И той подигна очитѣ си къмъ ученицитѣ си и казваше: Блажени ви сиромаси; защото е ваше царството Божие. 21. — Блажени които гладувате сега; защото ще се наситите. Блажени които плачете сега; защото ще се разсмѣете. 22. — Блажени сте когато ви възненавидятъ човѣцитѣ и когато ви отлъчатъ и похулятъ, и пронесатъ името ви като зло, поради Сина човѣческаго. 23 — Възрадвайте се въ онзи день и възиграйте; защото ето, заплата ваша е много на небеса; понеже бацитѣ имъ така правѣха на пророцитѣ. 24. — Но горко на васъ богатитѣ, защото приемате вече утѣшението си. 25. — Горко на васъ наситенитѣ, защото ще изгладнѣете. Горко на васъ които се смѣете нине, защото ще жалѣте и ще плачете. 26. — Горко вамъ, когато всички човѣци ви позафалятъ; защото бацитѣ имъ така правѣха на лъжливитѣ пророци.

26.

Нищо по-добро отъ тая проповѣдь на гората. Какво утѣшение и какво насърдчавание дава тя на всички тѣзи, които страдатъ и се борятъ! Що се нахожда въ тѣзи добри и прости думи? Едни съвършенни правила за живота. Тѣ ни казватъ:

Че трѣба да притежаваме: смирение, — приятността която има за другарка благоволенieto и снисходителността, — прѣдаността Божия въ физическитѣ и морални страдания, както всѣкога сж едно справедливо искупуване на нашитѣ грѣшки, — постоянната жарка любовъ къмъ нашата длъжностъ, и това, всѣкога, дѣто и да се намираме, — търпението което съединява сърдцата, — снисходителността къмъ слабоститѣ и грѣшкитѣ на другитѣ, — прѣданата и дѣятелна симпатия къмъ всякитѣ страдания на нашитѣ братя, били тѣ физически или морални, — искрената и великодушна прошка къмъ всички оскърбления и обиди, безъ никакви остатки отъ това що ние докачило, — внимателното и деликатно милосърдие, — любовта отъ все сърдце, — чистосърдечието което прогонва надалечъ не само лошитѣ дѣйствия и лошитѣ думи, но и лошитѣ мисли, които сж източникъ на всѣко зло, — умѣренността, — благодушието, — търпението, — покорността, — прѣданостъ къмъ Бога, — вѣрата, — твърдостта и постоянството въ доброто и справедливото практикуване, каквито и да бждатъ обидитѣ и нападенията хорски, — безкористността, — отричането на сладострастията и на пороцитѣ които понижаватъ човѣчеството, — на конецъ, признателността къмъ любезния нашъ Творецъ, който запазва за

тѣзи, които изпълняватъ неговитѣ длъжности и практикуватъ добродѣтелята, възнаграждения тѣй добри, щото нашата бѣдна натура не може да ги помисли.

Нека тоя, който е богатъ, направи тѣй като че е сиромасъ, и нека сподѣли имота си съ своитѣ братя.

Нека този, който е ситъ, помисли за тогози който е гладенъ, и нека разподѣли хлѣба си съ него.

Нека тоя, който е веселъ, утѣши тогози който страда и плаче.

Нека този, който е уменъ и ученъ, направи скромно да се възползуватъ неговитѣ братя отъ знанието му.

Блажени ще бѣдатъ бѣднитѣ духомъ! И *бѣднитѣ духомъ* сж тѣзи, които съвършено иматъ упованието си въ Бога, и припознаватъ, че всичко що иматъ и притежаватъ е само отъ *Неговата* добра отеческа добрина.

Горко на оня, който е богаръ и гордѣливъ! богатъ и егоистъ, който може да извърши толкова добрини, а оставя своитѣ братя да мратъ отъ гладъ, защото той скъпо ще изкупи грѣшкитѣ на своето яко сърдце!

Горко на тѣти, които клеветятъ! Горко на тѣзи които се смѣятъ и които се подиграватъ съ всичко, защото единъ день тѣ ще *плькатъ* и ще *плачатъ* педъ тежкото гризене на тѣхната съвѣсть.

Матей, V; Ст. 13—16 — **Марко**, IX; Ст. 49 и IV; Ст. 21—23 — **Лука**, XIV; Ст. 34—35; VIII; Ст. 16—17 и XI; Ст. 33—36.

Солта и свѣтлината на земята. — Свѣтилото.

Матей: Ст. 13. — Вий сте солта на земята; а ако солта избесолѣе, съ какво ще се осоли? За нищо вече не струва, тъкмо да се исфърли вънъ, и да се тъпче отъ човѣцитѣ. 14. — Вий сте видѣлната на свѣтътъ; градъ поставенъ на гора не може да се укрие. 15. — Нито запалятъ свѣщъ и я турятъ подъ шиникъ, но на свѣтильникътъ, и свѣти на всички които сж въ кѣщи. 16. — Така да просвѣтне вашата видѣлна прѣдъ човѣцитѣ, за да видятъ добритѣ ваши дѣла, и да прославятъ Отца вашего, който е на небеса.

Марко: IX, ст. 49. — Защото всѣкой съ огънь ще се осоли, и всѣка жертва съ соль ще се осоли.—IV, ст. 21. — И казваше имъ: За това ли се внося свѣщъ да я турятъ подъ шиникътъ, или подъ одърътъ? Да ли не за това, да я поставятъ на свѣтильникътъ? 22. — Защото нѣма нищо тайно, което да се не яви: нито е било нѣщо потаено, което да не излѣзе на явѣ. 23. — Нито има уши да слуша, нека слуша.

Лука: XIV, ст. 34. — Добро е солта; но ако солта се ще се поправи? 35. — Тя вече не струва нито за земята, нито я исфърлятъ. Който има уши да слуша, нека слуша.—VIII, ст. 16, като запали свѣщъ не я покрива съ сѣдъ, нито я туря подъ шиникътъ, нито я туря на свѣтильникътъ, за да гледатъ видѣлната тѣзи, която е на свѣтътъ. Защото нѣма скришно, което не ще бѣде явно; нито утаено, което да не ще излѣзе наявѣ.—XI, ст. 33.— И никой не туря на скришно мѣсто, нито подъ шиникъ, но на свѣтильникъ, за да видятъ свѣтенето които влизатъ. 34. — Свѣтило на тѣлото е очитѣ очи; ако е тѣло чисто, и всичкото твое тѣло е освѣтлено, а кога

